

дивна прѣлестъ въ тая борба на стихитѣ, въ тоя разговоръ на оризонтитѣ, въ тая адска иллюминация на бѣзднитѣ — величественно прѣдставление, въ което чудовищното сблъскване на безграничното съ тайственното се слива въ една неземна, демоническа армония. Въ бурята природата достига мотивитѣ на най-високата поезия.

Макаръ виръ вода, заслѣпяванъ отъ свѣткавицитѣ, заглушаванъ отъ трѣскавицитѣ, Краличтътъ вървѣше по посока изъ между шубръки, дървата и бостани, които му не давахъ никаква подслона. Най-послѣ едно бухтение на вода, която пада отъ високо, проби другитѣ шумотевици и достигнѣ до слуха му. Това бѣше родениченъ улей. Веднага блескътъ на една нова мълния откри прѣдъ него покривтъ на самата воденица, сгупена между клонясти върби. Краличтътъ притърча и се спрѣ подъ стрѣшината ѝ. Побутни вратата, тя се отвори. Той влѣзе. Воденицата бѣше тъмна и глуха. На вѣнъ бурята утихна: дъждътъ мигновено се прѣсече заедно съ вѣявицата и мѣсецътъ позлати крайщата на раскѣсанитѣ облаци. Ноцътъ се изесни. Такива бързи атмосферически промѣни сѣ свойственни само на Май мѣсецъ.

Скоро стѣпки приближихъ отъ вѣнъ и Краличтътъ бързо се уврѣ въ едно тѣсно мѣсто между хамбаря и зида.

— Видждь, вѣтърътъ е отворилъ вратата, казанѣкой грубъ гласъ въ тъмнината и тозъ часъ се запали газова ламбица.

Краличтътъ, скритъ въ дупката си, подникнѣ и видѣ воденичаря, едъръ, сухъ селянинъ, а до него момичето, въ кѣсо морево сукманче и босо — вѣроятно дъщеря му — което затваряше вратата и се силяше да ѝ тури ключалката. То имаше